

Achtste editie
februari 2024

THOMAS

**Opening
jubileumproject
Nellai Town**

Een dag in een huis vol liefde

**Ontwikkelingen in India:
Vooruitgang en uitdagingen**

VOORWOORD

Delen

Wij zijn verheugd u hierbij de 8e editie van het THOMAS Magazine te mogen aanbieden. Zoals de bedoeling van het Magazine is, delen wij hierin enerzijds informatie over activiteiten en projecten van onze stichting, maar geven anderzijds ook achtergronden en context van deze activiteiten. Zo worden dit jaar impressies gegeven van hoe het dagdagelijkse leven er uit ziet van de kinderen die door de Zustercongregatie met onze steun onderwijs krijgen en geholpen worden. Onze steun, niet alleen die van Thomas Bouwprojecten, maar ook van onze zuster-Thomas stichtingen, zijnde de Thomas Stichting voor Jongeren en de Thomas Foundation for Microcredits. Deze laatste hebben dan ook weer bijgedragen aan de inhoud van ons Magazine.

Project-uitdagingen

Zoals u later in de Magazine kunt lezen is in december 2023 het jubileumproject in Nellai Town (Tirunelveli in Zuid-India) grotendeels opgeleverd. Dit project is gefinancierd met de vele donaties die wij bij gelegenheid van ons 30-jarig jubileum van u mochten ontvangen, aangevuld met een bijdrage van de stichting Wilde Ganzen.

Al met al duurt dit project wel wat langer dan oorspronkelijk gedacht, vooral ook door een aantal tussentijdse planwijzigingen die noodzakelijk gemaakt werden door de ook in India toenemende regeldruk rond bouwwerkzaamheden. Wat bij onze projecten ook steeds vaker een uitdaging vormt is de beperkt beschikbare ruimte op de locaties van de scholen. Dit vraagt dikwijls om heel creatieve oplossingen om een gebouw toch binnen die ruimte te laten passen, maar dat maakt het bouwen er niet altijd gemakkelijker, sneller en goedkoper op.

Sociaal-economische ontwikkelingen en uitdagingen in India

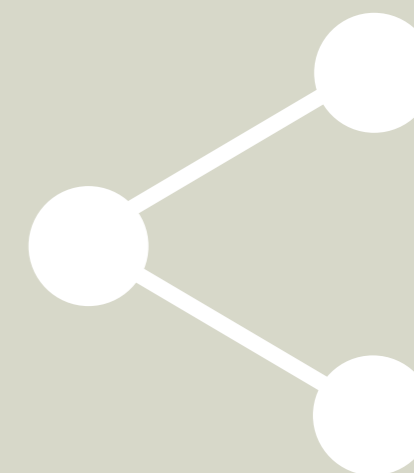
In het kader van onze beleidsplannen moeten wij ons natuurlijk regelmatig de vraag stellen of en hoe de activiteiten van de FSJ Congregatie en daarmee ook van onze Thomas Bouwprojecten stichting passend en up-to-date zijn tegen de achtergrond van de zich ontwikkelende sociaal-economische situatie in India. Wij hebben geprobeerd deze ontwikkelingen te schetsen in een artikel later in dit Magazine. In 1 zin samengevat komt daaruit naar voren dat India goed vooruitgaat, maar er nog veel te doen is in het algemeen, toch zeker voor die zwakkere en achtergestelde groepen in de samenleving waar de Zusters en wij onze ondersteuning op blijven focussen.

Delen

De essentie van "Goede Doelen" is delen. Stichtingen als de onze bestaan dankzij mensen zoals u die het belangrijk vinden om van wat zij hebben te delen met mensen dichtbij of veraf. Mensen die het veel minder hebben, meestal niet door hun schuld, maar door het enkele feit dat zij geboren zijn en opgroeien in een omgeving met heel weinig mogelijkheden en middelen. Terwijl wij in het Westen die middelen wel hebben, vaak niet door eigen verdienste, maar door het enkele feit dat wij geboren zijn en opgroeien in een veel rijkere samenleving. U kent vast het verhaal van de 7 vinkjes wel!

Delen levert vaak meer op dan voor jezelf houden. Delen is minstens zo verrijkend voor wie geeft als voor wie ontvangt. Deze overtuiging motiveert en sterkt onze stichting en allen die hierin als vrijwilliger actief zijn. En vanuit deze overtuiging wagen wij het op deze plaats wederom een beroep op u te doen ook in de toekomst via de activiteiten van onze stichting en de FSJ Zustercongregatie de scholing en levensomstandigheden van de armste kinderen in Zuid-India te verbeteren.

Jac Braat, voorzitter

 Doneer nu

COLOFON

De THOMAS is een magazine van de Stichting Thomas Bouwprojecten.
Opdrachtgever:
Stichting Thomas Bouwprojecten.

Redactie: Wilma Martens, Ilse Sonderkamp

Fotografie: Bala Subramaniam, Sterre Maessen, Ilse Sonderkamp, Zusters FSJ

Foto voorpagina: Ilse Sonderkamp

Vertaling: Ilse Sonderkamp

Design en opmaak: Looi Naaijken
Uitgave: 8de editie, februari 2024

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave, de stichting en donaties:

Doneer nu

Stichting Thomas Bouwprojecten:
info@thomasbouwprojecten.nl
Tel.: 06 20 28 02 43
Langeakker 29
5735 HD Aarle-Rixtel
www.thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO 0149 30 8787
KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze nieuwsbrief?
Meld u dan aan via:
info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij de bijdrage van een fonds dat onze stichtingen al vanaf het allereerste begin heeft ondersteund.

Zo kan de stichting de ontvangen giften van donateurs besteden aan haar doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

IN DIT NUMMER

- 2 Voorwoord
- 5 Wie is Thomas?
- 6 Jubileumproject Nellai Town
- 10 Ontwikkelingen in India
- 16 Mam, je kunt dat!
- 20 India, love it or hate it
- 23 Een dag in een huis vol liefde
- 28 Een beetje hoop in donkere tijden
- 30 Soms komen dromen uit
- 32 Een wereld van verschil
- 36 Doneer met belastingvoordeel

De Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, Zuid India, de plek waar de apostel Thomas ("de ongelovige") in het jaar AD 72 zou zijn gemarteld en gedood. Dit is ook waar onze partnerorganisatie, de Franciscan Sisters of St. Joseph. (FSJ), in het jaar 1887 is opgericht. En in het ziekenhuis van deze zusters, het St. Thomas Hospital, werkte Lucia Schiebroek, voordat zij helaas in India overleed. Haar werk aldaar stond aan de basis van de eerste Thomas-stichting in 1989.

Deze achtste uitgave van het THOMAS Magazine is gemaakt door de Stichting Thomas Bouwprojecten.

Samen met de twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben wij tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden via concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen.

En dit vooral voor meisjes in arme plattelandsgemeenschappen. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren.

De Thomas Stichting voor Jongeren helpt mee te voorzien in het levensonderhoud van leerlingen, terwijl de Thomas Foundation for Microcredits studieleningen verstrekt aan studentes in het voortgezet onderwijs.

Onze Stichting Thomas Bouwprojecten bouwt sinds 1992 scholen, internaten en bijbehorende sanitaire voorzieningen in Zuid-India. In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven. De mensen die zich voor de stichting inzetten werken enkel op vrijwillige en onbetaalde basis. In India werken we samen met de Franciscan Sisters of St. Joseph. Deze congregatie van 500 zusters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheert ruim 100 scholen met in totaal meer dan 37.000 kinderen. Waar de Zusters scholen oprichten en onderhouden helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we op basis van onze praktische ervaringen en resultaten meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek. Met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren heeft Thomas Bouwprojecten in totaal in haar nu meer dan 30-jarig bestaan zo'n 166 projecten gerealiseerd verdeeld over meer dan 40 scholen en internaten.

**BOUWEN VOOR KINDEREN
IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST**

Jubileumproject Nellai Town

Eind 2022 vierde de Stichting Thomas Bouwprojecten haar 30-jarig bestaan. In overleg met de congregatie Franciscan Sisters of St. Joseph hebben we besloten een uitbreiding van de Adaikala Matha Matriculation School in Nellai Town met 3 klaslokalen en een nieuw toiletgebouw tot jubileumproject te benoemen.

Aangepast plan

In het oorspronkelijke plan wilden we 1 gebouw realiseren met daarin de toiletten voor de meisjes en 3 klaslokalen. Dit plan verkreeg geen goedkeuring van de overheid omdat op de voorgestelde plaats op het terrein niet de vereiste veilige afstand tussen gebouwen kan worden gewaarborgd.

Het nieuwe plan, dat wel aan alle overheidseisen voldoet, bestaat uit een apart toiletgebouw met 6 toiletten voor de meisjes en de ombouw van een bestaand gebouw op het terrein dat tot nu toe dienst deed als klooster naar 3 klaslokalen. De zusters uit het klooster verhuizen naar een gebouw buiten de campus. Het projectbudget bedraagt € 38.624.

Op 6 augustus 2023 werd het bouwterrein feestelijk ingezegend, waarna de bouw van start ging.

Een impressie van de bouw

Tegelijkertijd werd er naast het oude klooster een trap gerealiseerd. Deze trap is noodzakelijk om de bovenverdieping veilig als klaslokalen te gebruiken. Ook de binnenkant van het klooster wordt verbouwd. Na deze verbouwing heeft de school hier de beschikking over een multifunctionele hal, 3 klaslokalen en een kantoor.

Opening van het toiletblok

Het toiletgebouw is helemaal klaar en op 9 december 2023 heeft onze projectleider Sterre Maessen, tijdens haar project-reis de bouw beoordeeld en opgeleverd. Het was een feestelijke dag en samen met de priester, vele zusters en de bouwers is het toiletgebouw officieel geopend en werd er een wandplaquette om deze dag te herinneren onthuld.

Uitbreiding van de klaslokalen

Ook de uitbreiding van de klaslokalen vordert goed. De trap is klaar en het gehele gebouw is al aan de buitenkant geschilderd. Hoewel aan de binnenkant de ombouw van klooster naar klaslokalen nog niet helemaal is afgerond werd ook de bouw van deze uitbreiding in de festiviteiten meegenomen en werd hiervoor een wandplaquette onthuld. Helaas waren er deze dag geen schoolkinderen op de school aanwezig. Door de hevige regenval was er veel wateroverlast en waren alle kinderen thuis. Alleen de schoolband was aanwezig om alles muzikaal op te luisteren.

Ontwikkelingen in India: vooruitgang en uitdagingen

Het Thomas Magazine beschrijft de activiteiten van de Stichting Thomas Bouwprojecten, maar is met name ook bedoeld om de achtergronden en context te schetsen waarbinnen deze activiteiten plaats vinden. Daarom dit artikel over een aantal sociaal-economische ontwikkelingen in India. Waaruit een beeld naar voren komt dat India hard bezig en goed op weg is om de levensomstandigheden en toekomstkansen van de bevolking te verbeteren. Maar tegelijkertijd nog een lange weg te gaan heeft om deze omstandigheden op een acceptabel en voor iedereen eerlijk niveau te brengen.

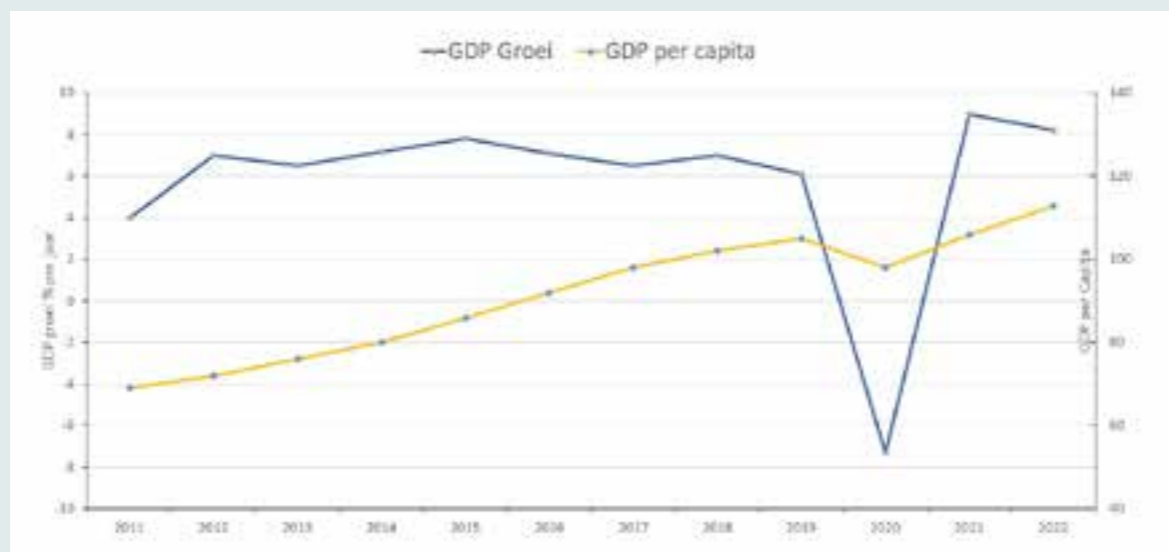
Jac Braat, januari 2024

India

India, een land doordrenkt met een rijke geschiedenis en culturele diversiteit, heeft in de afgelopen tien jaar opmerkelijke vooruitgang geboekt op economisch en sociaal gebied. De dynamische groei van de natie heeft geleid tot veranderingen op diverse terreinen, waarbij innovatie, infrastructuurontwikkeling en sociale initiatieven centraal staan.

Economie

Een opvallend kenmerk van het afgelopen decennium in India is de voortdurende economische groei. Ondanks uitdagingen zoals de wereldwijde financiële crisis en de recente impact van de COVID-19-pandemie, heeft India een robuuste economie weten te handhaven. India is een van de snelst groeiende economieën ter wereld, met een gemiddelde jaarlijkse groei van meer dan 6 procent sinds 2010, volgens het Internationaal Monetair Fonds. Deze groei steunt met name op sectoren zoals informatietechnologie, productie en dienstverlening. Tegelijkertijd namen de geboortecijfers af en daalde de bevolkingsgroei van 2,2 naar 0,7% per jaar. De combinatie van deze 2 factoren leidde tot een sterke groei van het bruto binnenlands product per hoofd van de bevolking.

De werkloosheid beweegt zich door de jaren heen rond de 4% (met een uitschieter naar 8% in de Corona-periode).

Infrastructuur en technologie

Het afgelopen decennium heeft India aanzienlijke vooruitgang geboekt op het gebied van infrastructuur. Belangrijke projecten, waaronder de uitbreiding van snelwegen, de ontwikkeling van spoorwegen en de modernisering van stedelijke voorzieningen, hebben de connectiviteit verbeterd en economische kansen vergroot. India heeft zich snel aangepast aan de digitale revolutie. De groei van de technologiesector, de bevordering van start-ups en de toename van internetpenetratie hebben het land getransformeerd tot een digitaal knooppunt. Digitale betalingssystemen, e-governance-initiatieven en de verspreiding van smartphones hebben het dagelijks leven van miljoenen burgers vereenvoudigd.

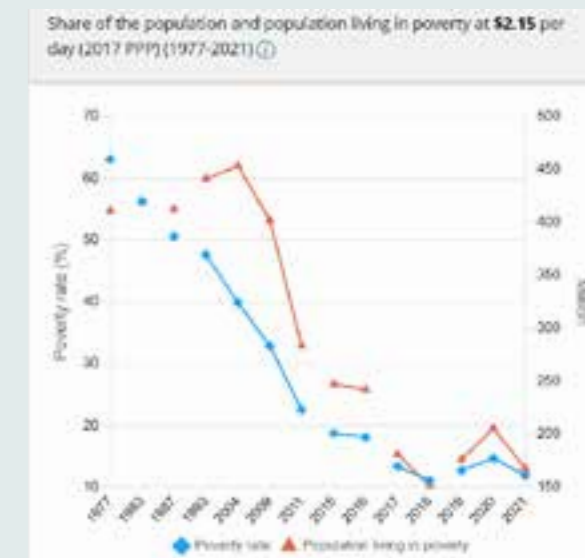
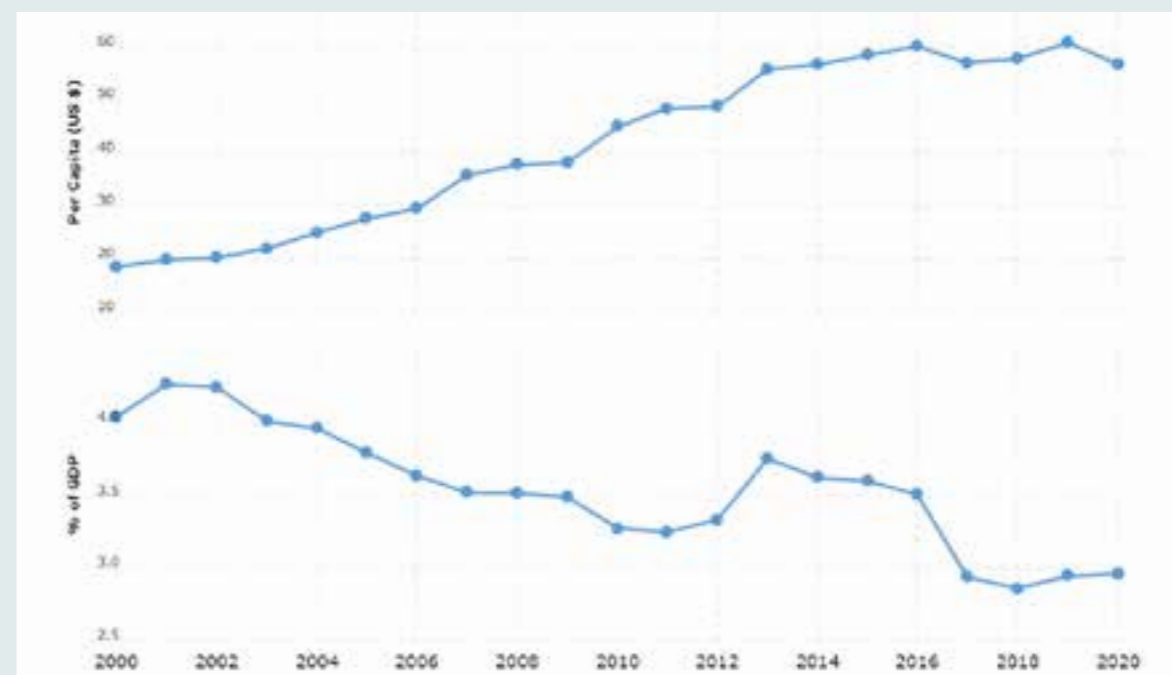
Inkomen en armoede

Het land heeft ook aanzienlijke vooruitgang geboekt op het gebied van armoedebestrijding, onderwijs, gezondheidszorg en gendergelijkheid.

Zo is het percentage mensen dat onder de internationale armoedegrens leeft, gedaald van 21,2 procent in 2011 tot 9,2 procent in 2017, volgens de Wereldbank. Tijdens de Corona-periode is het wel gestegen, maar daarna is de dalende trend weer voortgezet. De inkomensongelijkheid (gemeten met de zogenaamde GINI-coëfficiënt) is in India kleiner dan in landen als de USA, maar wel groter dan in West-Europese landen als Nederland en vooral Scandinavië.

Gezondheidsuitgaven

De uitgaven aan gezondheidszorg zijn, zoals onderstaande grafiek laat zien, in twintig jaar tijd in India enorm gestegen van US\$ 20 naar US\$ 60 in US\$ per hoofd van de bevolking. Vanwege de sterke stijging van de economie anderzijds daalden de gezondheidsuitgaven wel van 4% naar 3% van het Bruto Binnenlands Product. Ter vergelijking: In Nederland bedroegen de de uitgaven in 2021 US\$ 6.000 per hoofd van de bevolking en 10% van het BBP, in de USA US\$ 12.000 en 17% van het BBP.

Ook bij de toegankelijkheid van de gezondheidszorg speelt in India een groot verschil tussen rijk en arm. Enerzijds zijn er de modernste top-kwaliteit academische ziekenhuizen die veelal de rijkere en vaak ook internationale patiënten behandelen.

Anderzijds zijn er ziekenhuizen, zoals het St. Thomas Hospital van de FSJ Congregatie, die met beperkte middelen en ondersteuning zo goed mogelijk behandelingen voor de armen verzorgen. Dit St. Thomas Hospital verdient daarom ook in de toekomst waar mogelijk steun uit Nederland.

Levensverwachting

De levensverwachting in India is ook een belangrijke indicator voor de sociaal-economische vooruitgang van het land. Deze levensverwachting is tussen 1990 en 2020 aanzienlijk toegenomen van 55 jaar naar 70 jaar. Volgens de laatste gegevens van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) bedroeg de gemiddelde levensverwachting in India voor mannen 69,5 jaar en voor vrouwen 72,2 jaar; in stedelijke gebieden 70,9 jaar, iets hoger dan in landelijke gebieden met 69,1 jaar. Het wereldwijde gemiddelde is 73,3 jaar.

Kindersterfte

De verbeterde gezondheidszorg heeft er ook toe geleid dat het percentage kinderen dat bij geboorte overlijdt enorm is afgenomen naar 2,5% nu, terwijl dat 20 jaar geleden nog meer dan 6% was.

Positie van meisjes en vrouwen

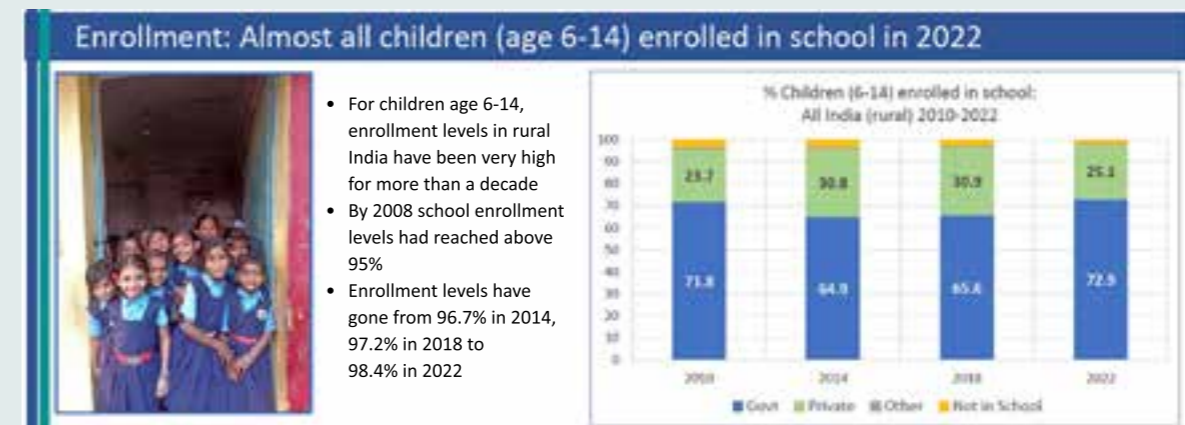
De positie van meisjes en vrouwen in India heeft zich in de afgelopen decennia op verschillende manieren ontwikkeld, met zowel positieve stappen als voortdurende uitdagingen.

Positieve ontwikkelingen:

- Toename van onderwijsdeelname.
- Toenemende participatie van vrouwen in de arbeidsmarkt.
- Wetgevingsmaatregelen ter bescherming van vrouwenrechten.
- Toegenomen bewustwording rond gendergelijkheid.
- Toename van het aantal vrouwen in de politiek.

Uitdagingen en voortdurende problemen:

- Gender gerelateerd geweld.
- Loonkloof tussen mannen en vrouwen.
- Kindhuwelijken.
- Diepgewortelde normen en tradities die de positie van vrouwen negatief beïnvloeden.
- Gelijke toegang tot gezondheidszorg.

Onderwijsdeelname

De deelname aan onderwijs is in India sterk gestegen, duidelijk meer dan in andere landen met lage of middeninkomens. Meer kinderen volgen basisonderwijs en daarna ook nog het secundair onderwijs.

Diezelfde positieve trend is zichtbaar bij het succesvol afronden van de scholing waaraan deelgenomen wordt; deze stijgt in 10 jaar tijd met 20 procentpunten, zowel in het basisonderwijs als het secundair onderwijs.

Hoewel dus de onderwijsdeelname zich goed ontwikkelt en hoog is, is er volgens de regelmatig uitgevoerde ASER onderwijsstudies, nog een enorme inspanning nodig om de leerresultaten op het gewenste hogere niveau te brengen. Dit zeker na de terugval tijdens de Corona-periode.

Kindhuwelijken

Met name dankzij een grotere deelname aan onderwijs en betere gezondheidszorg is het aantal kindhuwelijken sterk gedaald. Het percentage huwelijken onder 18 jaar is de voorbije 20 jaar gedaald van 49% naar 23%, dat onder 15 jaar van 21% naar 5%.

Analfabetisme

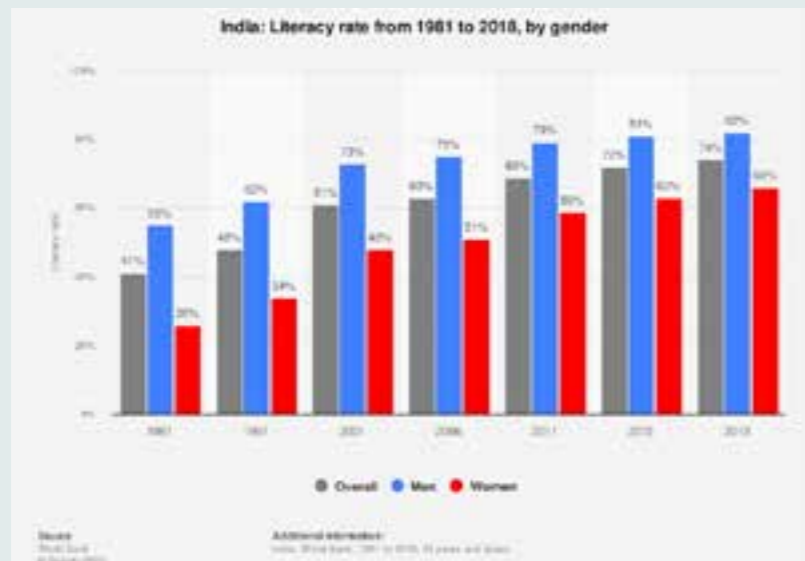
De mate van geletterdheid (literacy rate) is in India de voorbije decennia sterk gestegen, met name ook bij vrouwen, hoewel die op dit gebied nog wel achterblijven bij mannen. Dit onderlijnt nog eens extra dat de beleidsmatige focus van de FSJ Zustercongregatie op onderwijs aan meisjes terecht is.

Particulier en Openbaar onderwijs

De ontwikkeling van particulier onderwijs en openbaar onderwijs in India is complex en wordt beïnvloed door diverse factoren, waaronder economische, sociaal-culturele en beleidsmatige aspecten.

Particulier Onderwijs:

- Toenemend belang: In de afgelopen jaren is het particulier onderwijs in India in belang toegenomen. Er zijn veel particuliere scholen op verschillende niveaus, variërend van basisscholen tot hogescholen en universiteiten.
- Kwaliteitsperceptie: Veel ouders associëren particuliere scholen vaak met een betere kwaliteit van onderwijs, modernere faciliteiten en een meer studentgerichte aanpak.
- Diversiteit in aanbod: Particuliere scholen variëren sterk in hun aanbod, van conventionele schoolsystemen tot internationale curricula. Dit biedt ouders meer keuzemogelijkheden.
- Kosten en toegankelijkheid: Een uitdaging van particulier onderwijs zijn echter de kosten. Sommige particuliere scholen kunnen relatief duur zijn, waardoor toegang voor bepaalde sociaal-economische groepen wordt beperkt.

Openbaar Onderwijs:

- Overheidsinitiatieven: De overheid in India heeft verschillende initiatieven genomen om de kwaliteit van openbaar onderwijs te verbeteren.
- Gratis basisonderwijs: Inspanningen zijn geleverd om basisonderwijs gratis en verplicht te maken, waardoor de toegankelijkheid wordt vergroot. Toch kunnen uitdagingen zoals gebrek aan infrastructuur en kwalitatief goed opgeleide docenten blijven bestaan.
- Focus op marginaal bevolkingssegment: Openbaar onderwijs heeft vaak een sterkere aanwezigheid in landelijke en minder ontwikkelde gebieden, waar particulier onderwijs mogelijk minder aanwezig is.

Trends in verschillen:

- Toenemende diversiteit: De verschillen tussen particulier en openbaar onderwijs lijken toe te nemen in termen van kwaliteit, faciliteiten en aanpak. Particuliere scholen kunnen zich soms differentiëren door innovatieve methoden en moderne voorzieningen.
- Sociale kloof: De kosten van particulier onderwijs kunnen de sociale kloof vergroten, omdat alleen bepaalde inkomensgroepen zich particulier onderwijs kunnen veroorloven. Dit kan leiden tot ongelijkheden in toegang tot hoogwaardig onderwijs.
- Overheidsinitiatieven voor kwaliteit: De overheid heeft stappen ondernomen om de kwaliteit van openbaar onderwijs te verbeteren en om de concurrentiekracht van openbare scholen te vergroten.

Het bovenstaande bevestigt dat er in India zeker plaats is voor particulier onderwijs zoals dat door de Zusters van de FSJ congregatie georganiseerd en gegeven wordt, en daarom ook door onze Thomas stichting ondersteund wordt. Met name door kwalitatief beter onderwijs te geven kan gedifferentieerd worden. Grootste uitdaging daarbij is wel dat de kosten niet te hoog mogen zijn omdat de doelgroep van de Zusters, in tegenstelling tot die van de high-income-private-schools in het algemeen, minder te besteden heeft. Onze blijvende ondersteuning voor het onderwijs aan de armen blijft dus extra belangrijk.

Steden versus platteland

In India, en ook in de provincie Tamil Nadu (waar de FSJ Congregatie en wij als stichting met name actief zijn) bestaan er aanzienlijke verschillen tussen steden en plattlandsgebieden.

Steden hebben een hogere economische groei, betere toegang tot onderwijs en gezondheidszorg, en betere infrastructuur. Landelijke gebieden daarentegen hebben grote uitdagingen in de landbouw, een zwakke infrastructuur, en beperkte toegang tot kwalitatief hoogwaardig onderwijs en gezondheidszorg.

Dit onderstreept het belang van het feit dat de FSJ Congregatie veel aandacht blijft geven aan het onderwijs met name in de plattlandsgebieden in Tamil Nadu. Het mede door ons ondersteunde College for Women in Singampunari is hier een goed en positief voorbeeld van.

Uitdagingen voor India

Naast bovengenoemde positieve ontwikkelingen heeft India ook een flink aantal uitdagingen op gebieden als werkloosheid, sociale onrechtvaardigheid, politieke en religieuze spanningen, gender-ongelijkheid, en kwalitatief hoogwaardig onderwijs en gezondheidszorg, vooral in afgelegen en achtergestelde gebieden. De Indiase overheid en de samenleving werken aan het aanpakken van deze uitdagingen om een duurzame en inclusieve ontwikkeling te bevorderen. Daarbij moet ook meegenomen worden de wereldwijde noodzaak van klimaatbeheersing en de geopolitieke verhoudingen en conflicten.

Samenvatting India

Het land India heeft naast sterke economische groei ook aanzienlijke vooruitgang geboekt op het gebied van armoedebestrijding, onderwijs, gezondheidszorg en gendergelijkheid. Zo is het percentage mensen dat onder de internationale armoedegrens leeft gedaald van 21,2 procent in 2011 tot 9,2 procent in 2017, volgens de Wereldbank. Het analfabetisme is ook afgenomen, vooral onder vrouwen, en de levensverwachting is gestegen. Tegelijkertijd wordt India geconfronteerd met grote uitdagingen, zoals de coronapandemie, de klimaatverandering, de sociale ongelijkheid en de regionale spanningen. De coronapandemie heeft een zware tol geëist van de Indiase bevolking en economie, met meer dan 300.000 doden en een krimp van 7,3 procent in het fiscale jaar 2020-2021. De klimaatverandering bedreigt de landbouw, de watervoorziening en de biodiversiteit van India, terwijl de sociale ongelijkheid leidt tot spanningen tussen verschillende kasten, religies en etnische groepen. Bovendien heeft India te maken met geopolitieke uitdagingen, zoals de grensconflicten met China en Pakistan, en de toenemende concurrentie met andere opkomende machten. India zal zijn sociale en economische ontwikkeling moeten voortzetten om zijn bevolking van meer dan 1,3 miljard mensen een betere levenskwaliteit te bieden, maar ook om zijn rol als regionale en mondiale speler te versterken.

Conclusies voor de FSJ Congregatie en Thomas Bouwprojecten

India is dus een heel eind op weg. De FSJ Congregatie heeft, ook met onze ondersteuning, zeker via onderwijs, gezondheidszorg en sociaal werk een grote bijdrage geleverd aan de geschetste positieve ontwikkelingen over de voorbije decennia. Maar tegelijk heeft India nog een hele weg te gaan om aan alle uitdagingen het hoofd te bieden. Ook daaraan kan en wil de FSJ Congregatie haar bijdrage leveren. Niet alleen om de algemene gemiddelde ontwikkelingen te steunen, maar met name ook om er voor te zorgen dat de mensen die vanwege hun afkomst en armoede een achterstandspositie hebben, in de toekomst een eerlijker deel van de welvaartsverbetering krijgen. En ook daarbij zijn de activiteiten van de Zusters op gebied van onderwijs, gezondheid en sociaal werk, met hun focus op meisjes en vrouwen, en op de plattlandsgebieden, van cruciaal belang. Dat willen en moeten wij als Thomas stichting daarom ook net zo blijven ondersteunen als we dat de voorbije 30 jaren gedaan hebben.

Mam, je kunt dat!

Op een van de zeer regenachtige dagen van de laatste tijd ben ik op bezoek in Helden bij Ilse Sonderkamp. Ilse woont samen met haar man in een oude boerderij in het buitengebied. Mooi landelijk, met uitzicht op de paarden van de burens en veel landerijen.

De drie kinderen, twee dochters en een zoon, zijn allemaal op een leeftijd dat ze niet meer thuis wonen maar de familieband is stevig en ze komen zo vaak als mogelijk is richting het ouderlijk huis.

Tekst: Wilma Martens

Ilse is de “nieuwe aanwinst” van onze Thomasbouwstichting vandaar dit interview in deze Thomas zodat u haar beter kunt leren kennen.

Communicatie ondersteuner.

Dat is de titel die wij, het bestuur van Stichting Thomasbouwprojecten, in overleg met Ilse, op haar functie bij onze stichting geplakt hebben. Ilse gaat ons namelijk helpen met alles op het gebied van communicatie. Ze gaat de zeer stoffige facebookpagina weer nieuw leven inblazen en ze gaat ons LinkedIn-account moderniseren. Hier zijn we als bestuur echt heel blij mee. We hopen dat we in deze moderne tijd via deze sociale media meer naamsbekendheid krijgen en meer naamsbekendheid betekent hopelijk ook meer donaties. En donaties zijn essentieel voor onze Stichting.

Dat is nog niet alles. Ilse is ook toegetreten tot de redactie van ons jaarlijks magazine en deze Thomas 8 bevat al enkele bijdragen van haar. Last but not least kan ook de nieuwsbrief die wij enkele malen per jaar versturen naar onze relaties op haar medewerking rekenen.

Als eerste vraag komt natuurlijk meteen:

Hoe ben je met Thomasbouwprojecten in aanraking gekomen?

En het antwoord van Ilse daarop is zeer simpel; “Mam, je kunt dat.”

Dat antwoord behoeft wel wat uitleg. Ilse is de moeder van Sterre. En Sterre is sinds 2020 al

projectleider bij onze stichting. En Sterre wist dat we op zoek waren naar iemand die ons zou willen helpen met de social media en alle verdere communicatie. En dus.....

En die kennis en ervaring heeft Ilse. Zowel beroepsmatig als ook privé.

Computers waren niet haar oorspronkelijke keuze. Dat was toneel. Maar na een aantal maanden op de toneelacademie in Maastricht bleek dit het toch niet helemaal te zijn en is ze met de opleiding gestopt. Maanden niets doen totdat in september een andere opleiding zou beginnen viel niet in goede aarde bij haar ouders en dus kwam Ilse via een tijdelijk administratief baantje in aanraking met computers. In die tijd, we praten over begin 80-er jaren, kreeg je dan nog onvermijdelijk eerst een cursus om met de computer vertrouwd te raken. Uiteindelijk bleef het niet bij die ene basiscursus. Het plan om in september een andere studie op te pakken werd gewijzigd naar een studie gericht op computersoftware. En na verloop van tijd kon Ilse zelf programmeren en ze heeft dan ook meerdere softwareprogramma's gemaakt, vooral voor administratieve zaken in de medische sector. Daarnaast verzorgde ze vele jaren (freelance) trainingen op het gebied van software, van Wordperfect, Word tot Excel, net wat nodig was en gevraagd werd.

De laatste jaren werkt Ilse niet meer freelance, maar is ze in dienst van kwekerij de Kemp (ze kweken er aardbeienplanten, aspergeplanten, ribesplanten en onderstammen), waar ze naast applicatiebeheerder ook het salesteam ondersteunt en de knelpunten in de organisatie in

kaart brengt en zo mogelijk oplost. In haar vrije tijd heeft Ilse jaren de social media-accounts van het bedrijf van haar zus beheerd en de website ontworpen en bijgehouden.

India:

December is een rustige tijd in de kwekerij, het was mogelijk om enkele weken vakantie op te nemen en dus heeft Ilse deze kans aangegrepen om Sterre te vergezellen op haar, al eerder geplande, projectreis naar India. Sterre heeft voor onze Thomasstichting een aantal van onze projecten bezocht en beoordeeld en ze heeft het jubileumproject in Nellai Town geopend. Een mooie kans voor Ilse om overall bij te zijn, kennis te maken met onze projecten en met de zusters. Ik ben al een keer eerder in India geweest gaat Ilse verder, 4 jaar geleden, toen op bezoek bij Sterre die een half jaar in Chennai woonde voor haar opleiding maar toen was ik toerist. We hebben ons toen ook als toerist gedragen en vooral de bezienswaardigheden bezocht. Nu leefden we onder de mensen, we sliepen in de kloosters en aten samen met de zusters, we werden ontvangen op de scholen en spraken

met de kinderen, we hadden echt contact met de mensen daar.

Het verschil was enorm. Zo indrukwekkend ook. Het was een reis om nooit te vergeten. En mijn moederhart liep over: Sterre liep daar rond, gaf commentaar op het bouwwerk, dit is niet goed, dit moet anders en iedereen luisterde naar haar, ze was de autoriteit en zo gedroeg ze zich ook. Heel bijzonder om als moeder je jongste dochter te zien transformeren op deze manier.

Ilse kan nog uren over haar belevenissen in India verder praten. Maar de ruimte van dit interview is te beperkt om al haar indrukken weer te geven. Daarom heeft ze wat belevenissen op papier gezet. Zodat u, als lezer, er toch van kunt genieten. U vindt haar verhaal elders in deze Thomas.

Familie:

Weer terug in Nederland was het bijna Kerst. Een tijd voor de familie. Ilse vertelt dat ze een zeer sterke familieband voelt. Er is veel verbinding onderling. Samen met broers en zussen -ze is de oudste van 8 kinderen uit het gezin-

wordt veel tijd doorgebracht, niet alleen met de feestdagen, ook door het jaar heen en ieder jaar is er een familieweekend.

Het is weer bijna carnaval en dat is een volgend hoogtepunt. Samen met broers en zussen, allemaal in bij elkaar passende outfits, wordt een groep gevormd en zeer uitgebreid "vastelavond" gevierd.

En dan is er nog de muziek. De vier zussen samen vormen een zanggroep, ze zingen a capella allerlei repertoire. Het liefst rondom een wisselend centraal thema. Ze geven uitvoeringen en zijn voor iedereen te boeken voor b.v. een leuk tuinconcert.

Muziek is een belangrijk iets voor Ilse. Begonnen in haar jeugd met het verplicht leren spelen op een instrument en dat helemaal niet leuk vinden maar later is dat 360 graden omgedraaid naar spelen met veel plezier, er echt van genieten en er ook rust in vinden. Ilse speelt cello en dat instrument heeft een prominente plaats in de woonkamer.

Motivatie:

En, vertelt Ilse verder, ik was al gemotiveerd om

me in te zetten voor de Thomasbouwstichting maar door mijn reis is die motivatie nog enorm toegenomen. Je ziet dat je daar verschil maakt. Het is misschien maar een druppel op een gloeiende plaat maar het is wel die druppel. Voor de kinderen die je helpt is het geen druppel, maar is de hulp echt heel belangrijk. Hun leven verandert wezenlijk hierdoor. Lees als voorbeeld, verderop in deze Thomas, maar eens het verhaal van Jennifer. Dolgelukkig nu als verpleegster in het ziekenhuis, afgestudeerd aan een opleiding, iets dat ze zonder hulp nooit had kunnen verwezenlijken.

Je merkt ook dat er grote bewondering daar is voor het werk van de Thomasbouwstichting. Niets was te veel, we werden op handen gedragen. We werden bij mensen thuis uitgenodigd en ook al hadden ze bijna niets en was hun huis verwoest door de recente tornado, we moesten wel binnen komen en iets drinken.

Ilse sluit af met de woorden: Ik ben boordevol energie teruggekomen, vol plannen en ideeën hoe ik me het beste kan inzetten voor de Thomasbouwstichting.

Reisverslag Chennai. December 2023

Afgelopen december heeft onze dochter Sterre Maessen, projectleider bij Stichting Thomas Bouwprojecten, diverse projecten van de stichting in Chennai en omgeving bezocht. En ik ben met haar mee geweest. Voor mij was het de eerste keer in Chennai. Een onbeschrijflijke reis, maar ik waag toch een poging.

India: love it or hate it

Tekst: Ilse Sonderkamp

India.

Wat was het er warm.

Ondanks het jaargetijde (het was er winter) had ik een paar dagen nodig om een beetje te wennen aan de vochtige hitte. Kwam natuurlijk ook omdat daags voor aankomst een cycloon Chennai trof en het hele gebied overstroomde. Het had er de afgelopen 50 jaar niet meer zoveel geregend ineens. Omdat de rivier het vele water niet meer aankon waren de sluizen opengezet waardoor alles onder water kwam te staan. Er werden zelfs krokodillen gespot op de autoweg, wat niet alleen voor mij maar zelfs voor de bewoners een unicum was.

Wat was het er anders.

Het rook anders, dat merkte je meteen toen je het vliegtuig uitstapte. Een niet definieerbare geur, die me de hele reis vergezeld heeft. Het licht was er anders, warmer leek het wel. Maar dat kan natuurlijk ook inbeelding zijn geweest. In ieder geval niet dat hele felle daglicht dat ik verwachtte aan te treffen. En er was weinig schemering: het ene moment is het er nog volop licht en dan, binnen een paar minuten boempats hartstikke donker. De geluiden waren anders. Veel

geluiden, heel veel geluiden. Vanzelfsprekend natuurlijk met zoveel mensen in een stad. Waar heel veel handel op straat wordt gedreven. En waar ook heel veel verkeer is. Toeteren mag, graag zelfs. Het staat achter op alle bontgekleurde vrachtwagentjes en op de gele tuktuks, die ze hier 'auto's' noemen. Please use horn. En dat doet men. Veel en vaak. Dus een lawaai van jewelste. En in de stad gaat het dag en nacht door. Een kakofonie van allerlei geluiden door elkaar. Maar weet je wat het gekke is: je raakt eraan gewend. Na een paar dagen hoor je het niet eens meer. En dan de kleuren!! Wat een onbeschrijflijke kleurenpracht. De bonte patronen van de sari's die de vrouwen dragen. De veelkleurig beschilderde tempels waarvan er honderden zo niet duizenden te vinden zijn. De auto's, de bussen, de gebouwen, echt alles is gekleurd. Prachtig.

Wat was het er smerig op straat.

Maar eigenlijk ook weer niet. Iedereen die er ooit geweest was had me ervoor gewaarschuwd: de stof en de viezigheid. En ja: het was er stoffig. Zelfs de ergste regenval sinds jaren kon niet voorkomen dat een paar dagen later alles weer met een laagje stof bedekt werd. Logisch: het was overal

zo weer droog. En ja, er lag overal plastic en troep. Nauwelijks afvalbakken en in ieder geval bij lange na niet genoeg. Iedereen heeft ook de onhebbelijkheid om hun rommel gewoon achter te laten: ze komen niet eens op het idee om een afvalbak op te zoeken. Maar aan de andere kant: nergens wordt er zoveel hergebruikt. Elk papiertje, kartonnetje, bakje of potje werd zorgvuldig bewaard en voor van alles en nog wat gebruikt. Eigenlijk viel het reuze mee wat men weggooide. Maar ja: als je met zijn miljoenen bent is het alles bij elkaar toch héél veel zoi... En ja, het stonk er af en toe verschrikkelijk als men voor de deur al die plastic troep aan het verbranden was. Op veel plaatsen zag je brandende en smeulende hoopjes afval. Maar hoe komen ze er anders van af? En ja, ik dronk geen kraanwater. Er zouden zoveel bacteriën in zitten waar wij Europeanen niet mee overweg kunnen dat ik me daar maar niet aan waagde. Het was er wel overal: kraanwater. In ieder geval overal waar wij kwamen. En het werd ook gewoon gedronken. Wij dronken gekocht water uit een flesje. Maar ik kon wel alles eten. De verse kokosnoot die zuster Arul langs de weg voor me kocht. De

palmwortel die verrassend naar kastanje smaakte. De vele soorten bananen die we persé allemaal moesten proeven. Het dragonfruit dat heel erg 'good for health' zou zijn. Waarvoor het dan precies goed was kon niemand me vertellen. Maar wel heel lekker. Om maar niet te spreken over de vele curries, biryanis en andere heerlijkheden die men ons overal voorzette. Goddelijk.

Wat zijn de verschillen groot. Zoveel mensen die er in armoede leven. Waarbij niets hebben ook letterlijk betekent dat ze he-le-maal niets hebben. Een stukje karton om op te slapen. Een dakje van wat palmbladeren tegen de felste zon. In Chennai werden op diverse plekken kerkdiensten in de openlucht gehouden. Die pleintjes stonden tjokvol mensen. Oud en jong, ook hele gezinnen met kleine kinderen.

Op mijn vraag waarom het er zo druk was werd me gewezen op de grote pannen die aan de rand van het plein stonden te pruttelen: na zo'n mis was er voor iedereen rijst met groenten. Voor veel bezoekers vaak de enige maaltijd. Door de overstroming en de cycloon enkele dagen ervoor waren veel 'huizen' weggespoeld. En daarmee ook alle van hun vaak toch al schamele bezittingen. Waardoor het er op

die pleintjes nog drukker was als normaal. Om stil van te worden.

Wat is er nog veel te doen.

Zoveel dingen die voor ons Nederlanders de normaalste zaak van de wereld zijn, blijken in India helemaal nog niet vanzelfsprekend. Om er eentje uit te lichten: de sanitaire voorzieningen bijvoorbeeld. Deze zijn, als ze al aanwezig zijn, soms ronduit bedroevend. Catherine Gilon, de journaliste waarmee we spraken, vertelde ons dat zij als ze op reis ging vooraf uitzocht waar ze overal naar het toilet kon. Ze maakte zondig een omweg om bijvoorbeeld in een klooster ofzo even te stoppen. En ook onze chauffeur bekeek vooraf waar hij wel of niet met ons een sanitaire stop kon maken. Veel meisjes die we ontmoetten tijdens ons bezoek aan de diverse scholen hadden thuis niet eens een wc, werd ons verteld. Zij gingen zoveel mogelijk op school naar het toilet. Onvoorstelbaar toch?

Wat is het er hoopvol.

De Zusters Franciscanessen die met ons meereiden naar de diverse projecten doen wat ze kunnen om de leefomstandigheden van de allerarmsten te verbeteren.

Om kansarme kinderen door middel van onderwijs een kans te geven zich te ontwikkelen. Ik ben bij scholen in geweest in Singampunari, in Nellai Town, in Acharapakkam bij een school voor hulpbehoevende kinderen, in Walajabad, in Ramapuram, in Vepery, in Adambakkam, en in PT Parru. Overal hetzelfde beeld: veel blijde koppies die allemaal hun uiterste best doen om vooruit te komen. Overal hartelijke begroetingen met liedjes en dansjes. Allemaal willen ze trots hun schriftjes laten zien, vol verhalen geschreven in een taal die ik niet eens kan lezen, laat staan begrijp. Ze willen dokter worden, of verpleegster, of juf. Sommigen dromen ervan beroemd te worden: filmster of danser, zanger of YouTuber. Eigenlijk precies hetzelfde als mijn eigen kinderen toen die dezelfde leeftijd hadden. Door stichting Thomas Bouwprojecten is de kans een klein beetje groter geworden dat het hen gaat lukken.

We zijn er nog lang niet, en ook de weg van de zusters gaat niet altijd over rozen. Zo is er in Walajabad een meningsverschil over de eigendomsrechten van een stuk grond waar een speelterrein voor

de kinderen moet komen, en is door de overstromingen grote schade ontstaan. Twee stapjes vooruit, en eentje terug. En tot een van die stapjes vooruit reken ik het toiletgebouw in Nellai Town dat tijdens ons bezoek officieel werd ingezegend en geopend. Wat een happening was dat. Compleet met gebeden en wijwater, muziek door de schoolfanfare, toespraken, en wat dies meer zij. Het lint werd door Sterre als projectleider onder applaus doorgeknipt. Met mij als mama, of amma zoals ze daar zeggen, glimmend van trots op de achtergrond.

Wat is het hartverwarmend.

Wat heb ik genoten van de kinderen op de scholen die we bezochten. Van hun liedjes en dansjes. Van hun enthousiasme en hun nieuwsgierigheid. Wat heb ik bewondering voor hun juffen en meesters die met de beperkte middelen die ze ter beschikking hebben de kinderen helpen verder te komen in hun leven.

Wat heb ik ontzag voor de Zusters Franciscanessen die hun hele leven wijden aan het helpen van anderen. Zuster Prudentia, zuster Arockiam, zuster Arul Mary, zuster Jeya Sutha en al die andere zusters verzetten bergen. En altijd met een grote glimlach. Chapeau! Wat vond ik de kleine gesprekjes - met handen en voeten - met de mensen die we onderweg tegenkwamen plezierig. Zonder uitzondering was iedereen bijzonder vriendelijk en behulpzaam. Wat een onvergetelijke ervaring.

India: love it or hate it.

Ik behoor tot de eerste categorie.

**Een dag
in een
huis
vol
liefde**

Een dag in een huis vol liefde

Door Catherine Gilon • (vertaling uit het Engels: Ilse Sonderkamp) • foto's Bala Subramaniam

Bij het openen van de grote deuren van Mariamma Illam (Mariamma: Moeder Maria, illam: huis) in Acharapakkam, Tamil Nadu, zagen we nieuwsgierige gezichtjes naar ons kijken. Een klein jongetje zwaaide naar ons terwijl een ander ons een stoel bracht om op te zitten. Zelfs nog voordat Zuster Lumina ons kon begroeten zorgden deze kleintjes ervoor dat we ons met hun warme glimlach en vrolijke gebaren meteen thuis voelden. Natuurlijk was er ook een jongetje dat nog steeds verdwaald was in zijn eigen wereld, starend uit het raam, en een kleintje dat zich niet bewust was van de vreemden die binnenkwamen. Maar de ongefilterde liefde van deze speciale kinderen liet ons niet onberoerd, en we gaven ons graag over aan hun wereld.

We bezochten hen tijdens het oogstfeest van Pongal, dus sommige kleintjes waren naar huis gegaan om het Tamil-festival daar te vieren. Maar voor Zuster Lumina en speciaal opvoeder

Radha was het gewoon weer een werkdag, weer een dag om ervoor te zorgen dat deze lieve kinderen klaar waren om de buitenwereld te trotseren. De hulp was met vakantie, dus de oudere kinderen namen de leiding over het lunchmenu, en tegen de tijd dat wij binnenkwamen, rook het al naar de heerlijke biryani (smaakvol Indiaas rijstgerecht) die ze aan het koken waren.

Zr. Lumina, directrice en speciaal leerkracht van Mariamma Illam - een residentiële speciale school voor kinderen met verschillende verstandelijke beperkingen - stelt ons voor aan de kleintjes en vertelt over de kleine grote uitdagingen die ze tijdens hun tijd hier leren te overwinnen.

Het verhaal van twee broers

De negenjarige Reuben, Hari, en hun zus Reshmi werden als drieling geboren. Hun vader is diabetespatiënt en hun moeder overleed op jonge leeftijd. Alle drie de kinderen zien hun tante als

hun moeder. De broers, geboren met een aandoening in het autismespectrum, hadden nogal wat extra zorg nodig en werden in 2020 naar Mariamma Illam gebracht.

Zuster Lumina blikt terug op hun eerste dag in Mariamma Illam: "Reuben was toen nauwelijks sociaal. Hij droeg een bundel oude kleren en praatte alleen met een oude lap. Op de eerste dag weigerde hij te eten of te praten. Het kostte ons ongeveer een week van overreding om hem van de lap af te helpen. In het begin at hij alleen wat hij wilde - als hij die dag vis wilde eten, eiste hij dat we hem alleen dat gaven, anders zou hij dreigen te sterven totdat we toegaven."

Wat zijn broer Hari betreft, was "amma" of moeder het enige woord dat hij sprak. "Beiden konden zichzelf niet of nauwelijks verzorgen. Hari leerde langzaam zijn dagelijkse ritueel zoals baden, bidden, maar hij weigerde te tandenpoetsen. Hij werd boos en viel ons zelfs aan als we zijn tanden poetsten," lacht Zuster Lumina.

Een typische dag bij Mariamma Illam begint met een gebed om 10 uur, gevolgd door groepsyoga. Daarna gaan de ruim 30 kinderen naar hun respectieve klassen, waar ze individuele aandacht krijgen en spraaktherapie, fysiotherapie, emotioneel bewustzijn en training in sociale vaardigheden op basis van hun begripsniveau ontvangen.

"Reuben bijvoorbeeld had moeite met communiceren, dus we hebben een boek voor hem gemaakt met twee-letter woorden en hem

Hari

langzaam geïntroduceerd in zinnen. Reuben had een goed geheugen en het bleek al gauw dat hij alle informatie die we maandenlang gaven onthield. We besloten dat het het beste zou zijn om hem naar een normale school te sturen zodat hij kon socialiseren en deel kon uitmaken van de samenleving," informeert Zuster Lumina. Speciaal opvoeder Radha vertelt ons dat Hari geen interesse had in onderwijs - hij had geen

Reuben

interesse in letters of woorden. “Maar geef hem een draad en een paar kralen, en hij visualiseert patronen en creëert er magie mee. Hij heeft ooit een bril gemaakt met wat stokjes. Hij houdt ook van drummen,” zegt Radha terwijl Hari trots naar ons glimlacht.

Zuster Lumina is zeer trots op de manier waarop Hari hier is opgebloeid. “Hari keek nauwelijks naar ons in de beginfase. Op een ochtend had Hari hoge koorts en kon nauwelijks bewegen. Dus hebben we hem schoongemaakt, gevoed en hem verpleegd totdat hij weer gezond was. Een week later klom Hari op mijn schoot en glimlachte naar me,” deelt Zuster Lumina. En op dat moment wist ze dat Hari haar als zijn familie had geaccepteerd. Hij spreekt dan wel niet iedere taal vloeiend, maar als het om liefde gaat, kan Hari het beter aanvoelen dan een van zijn leeftijdsgenoten.

Uitleg van de maten en hoeveelheden met behulp van alledaagse voorwerpen

Radha neemt ons mee naar haar klas, die tjokvol zit met het werk van haar kleine kinderen. Ze laat ons trots hun kunst zien, de visuele aanwijzingen die de kinderen krijgen aangereikt, en het speelgoed dat motorische vaardigheden mogelijk maakt. Naast het leren van verschillende geluiden leert ze de kinderen ook expressies zoals afkeuring, huilen en lachen, en non-verbale communicatie die hen zal helpen om te gaan met de buitenwereld. Radha laat een schema zien van alledaagse gebruiksartikelen zoals shampoo, zeep, etc., en met behulp van deze voorwerpen leert ze de kinderen over de maten en hoeveelheden. En inderdaad, de kinderen wezen zonder aarzelen op ieder getal van het bijpassende voorwerp dat we aanwezen. “Het kost maanden van training om hen elk concept te laten begrijpen. We gebruiken verschillende technieken zoals foto’s, geluiden, woorden om een concept over te brengen,” zegt Radha. “We ontdekten dat Reuben alle vormen kon begrijpen, inclusief visuele en gesproken woorden,” informeert Zuster Lumina, terwijl Reuben ondertussen een patriottische monoloog houdt uit zijn toneelspel op school.

Het was opmerkelijk om te zien welke verandering een beetje liefde in hun leven kon brengen. De kinderen van Mariamma gaan ook op dagtochten om hen te helpen sociale situaties te begrijpen. “Onlangs ging ik naar een bruiloft van een collega. In een minuut was Reuben verdwenen. Voordat we konden reageren, hoorden we zijn stem die ons riep. Daar zat hij, aan een tafel, met het bruiloftsmaal voor hem, naar hartelust te eten. Hij vertelde ons dat hij zijn maaltijd zelf wel zou afmaken. Een andere aanwezige moeder prees Reuben zelfs voor het feit dat hij onafhankelijk en goed opgevoed was,” lacht Zuster Lumina. Het zijn dit soort kleine overwinningen die hen elke dag gaande houden. De meeste ouders willen niets met de kinderen te maken hebben en sturen hen zelfs terug naar Mariamma nog voordat de vakantie eindigt. Maar in dit huis komen de buitenbeentjes samen als een prachtige familie en elke dag is er altijd iets nieuws om op te hopen.

Van vriendschappen en banden

Desika is pas 12 jaar oud. Ze rent rond in het Mariamma-huis als een klein vlindertje, fladderend van het ene kind naar het andere. Een waarschuwing hier, een knuffel daar en altijd een stralende glimlach die deze kleine wereld verlicht. Afkomstig uit Villupuram, is Desika’s moeder naar het buitenland vertrokken om als huishoudelijke hulp te werken. Het meisje heeft leerproblemen en loopt ver achter op school. Maar dat weerhoudt het jonge meisje er niet van om het beste te zijn dat ze kan zijn. Ze staat altijd klaar om de zusters en leraren te helpen en zorgt voor de kleintjes als een jong moedertje. Ze poetst en ruimt op en slaagt er zelfs in een maaltijd of twee te koken. Maar meer dan al haar dagelijkse taken slaagt ze erin de barrière tussen de kinderen hier en de buitenwereld te doorbreken. Ze komen naar haar toe als ze roept en ze bevrijdt hen van al hun remmingen. Ze kent hun favoriete liedjes en zingt die terwijl de kinderen een spontane dansshow voor ons opvoeren. Haar broertje is weg in een afgelegen dorp bij een familielid, maar ze heeft dit Illam tot haar thuis gemaakt, hier is ze onder haar gelijken - ze wordt geliefd om wie ze is.

Desika

Een beetje hoop geven in donkere tijden

In voorgaande edities van de Thomas Nieuwsbrief heeft u diverse stukken kunnen lezen van de hand van Catherine Gilon. Wij stellen haar graag kort aan u voor.

Tekst: Ilse Sonderkamp

Catherine Gilon is sinds een jaar of 15 werkzaam in de journalistiek. Hoewel ze een opleiding heeft als electronic engineer heeft ze op een gegeven moment haar hart gevolgd en is gaan schrijven. Als zelfstandig journaliste schrijft ze voor diverse grote en kleinere opdrachtgevers. Een van haar laatste opdrachten was een project voor National Geographic Channel, maar ook voor Al Jazeera, The Guardian en The Correspondent creëert ze de prachtigste verhalen. Per jaar verzorgt ze ongeveer 15 grotere documentaires, naast een aantal kleinere stukken.

Ook voor Thomas Magazine is Catherine al een aantal jaren actief. Ze kwam zo'n zeven jaar geleden met Stichting Thomas in aanraking toen ze via LinkedIn erop gewezen werd dat de stichting iemand zocht die ter plaatse verhalen kon optekenen. Elk magazine bevat wel een of meerdere artikelen die door haar gemaakt zijn. Meestal vergezeld van prachtige foto's die haar partner, die fotograaf is, gemaakt heeft. Op mijn vraag waarom ze haar expertise inzet

voor een kleine stichting als Stichting Thomas krijgen we een kort en bondig antwoord: 'ik vind dat de projecten van Stichting Thomas een groot verschil maken voor meisjes in India. Daar werk ik graag aan mee.'

Catherine schrijft en produceert altijd artikelen die gaan over het milieu, duurzaamheid, cultuur, landbouw, geestelijke gezondheid, en innovatie. En dan met name over het zuiden van India.

Het verhaal waar ze momenteel aan werkt is een impressie over de gevolgen van de overstromingen en de cycloon in Chennai en omgeving. Door de overstroming zijn niet alleen veel huizen onbewoonbaar, ook bijvoorbeeld de schoolspullen zijn onbruikbaar. Veel gezinnen kunnen nieuwe schoolspullen niet betalen, en houden hun kinderen daarom weg van school. Veel ouders zijn dagloners, dus als er door overstroming geen werk is is er ook geen geld en daarmee ook geen eten. Laat staan schoolspullen. Catherine wil schrijven over hoe mensen zich hebben weten te herpakken na de overstroming. Ondanks hun tegenslag blijven de mensen positief. En dat wil Catherine de wereld graag laten weten.

Wat haar drijft? Ze wil, onafhankelijk, interessante verhalen schrijven over onderwerpen die ze zelf kiest. Zoals ze zelf zegt wil ze graag zaken die hoop geven belichten, want in deze tijden is er niet veel hoopvol. Daarvoor benadert Catherine mensen en organisaties die het verschil maken. Mensen met innovatieve ideeën. Bedrijven die een stapje verder durven te gaan op het gebied van verduurzaming. Jongeren die

de wereld een beetje beter proberen te maken. Een van haar laatste projecten was er een over een groep jongeren die het traditionele voedsel en voedselproductie van een gebied in kaart brachten zodat het voedsel duurzamer geproduceerd kon worden, zonder de traditionele waarden verloren te laten gaan. Daarvoor zetten de jongeren onder andere een zaadbank op en proberen ze op die manier de originele gewassen te behouden. Catherine hoopt dat door haar verhaal andere dorpen en streken iets soortgelijks zullen opzetten. Voor Al-Jazeera is Catherine bezig met een project over slechte levensomstandigheden van de inheemse slangenbezwervers in India. Deze mensen halen met gevaar voor eigen leven het gif uit de slang. Slangengif is een van de duurste materialen ter wereld. De slangenbezwervers krijgen echter maar een schijntje voor het peperdure gif betaald terwijl hun afnemers, de grote farmaceutische bedrijven wereldwijd, er veel winst mee maken. Door er de aandacht op te vestigen hoopt Catherine de economische positie van de slangenbezwervers een beetje te verbeteren.

Hoe komt ze aan zulke interessante onderwerpen? Catherine is een boekenwurm en leest veel. Boeken, kranten, tijdschriften, alles. Ook is ze veel bezig op de socials, en doet ze redelijk wat vrijwilligerswerk waardoor ze met veel verschillende mensen in aanraking komt. Zo pikt ze altijd wel ergens een interessant onderwerp op. En dat manlief fotograaf is is een meer dan welkome meevaller. Behalve het schrijven en fotograferen voor anderen kunnen ze samen een klein tijdschrift. En daarnaast genieten ze van hun tienjarige dochter.

Elders in dit Thomas Magazine staat een verhaal van Catherine over de kinderen in Acharapakkam. Voor de kinderen die er verblijven maakt Acharapakkam een groot verschil. Ze hebben nu een kans op een normaal leven.

Een beetje hoop geven in donkere tijden. Catherine Gilon doet niet anders. Prachtmens.

Een keer in de zoveel tijd

Jennifer Mariya Pushram

komen dromen uit

Het duurde even voordat Jennifer een gaatje kon vinden in haar drukke werkschema om met ons te kunnen praten, maar na heel wat over en weer mailen lukte het toch om een uurtje vrij te maken. We ontmoeten haar voordat ze na haar nachtdienst naar huis gaat voor een welverdiende rust. De nachtdiensten in het ziekenhuis waar ze als verpleegkundige werkt zijn lang, van 20.00 tot 08.00, en zwaar, maar geen onvertogen woord komt over haar lippen. Bedeesd, maar met een glimlach van oor tot oor vertelt ze haar verhaal. Over de wending in haar leven waardoor haar droom om verpleegkundige te worden kon uitkomen. En wat dat betekent voor haar naaste omgeving. Maar laten we bij het begin beginnen.

Tekst: Ilse Sonderkamp

De drieëntwintigjarige Jennifer Mariya Pushram is geboren en getogen in Chennai, waar ze woont met haar ouders. Ze heeft nog een zusje, dat inmiddels getrouwd is en met haar man in de buurt woont. Haar vader verdient als koerier de kost, en samen met haar moeder doet hij er alles aan om het hoofd boven water te houden. Hoewel ze het beslist niet breed hadden vertelt Jennifer dat ze haar jeugd jaren als vrij onbezorgd heeft ervaren. Veel goede jeugdherinneringen, en een brede interesse in de natuur en de medemens. Haar liefde voor Chennai en de streek is in die tijd ontstaan en nooit meer verdwenen.

Als haar als kind gevraagd wordt wat ze later wil worden antwoordt ze stevast dat ze zieke mensen wil beter maken. Op school blijkt dat ze slim genoeg is om een studie in de medische richting aan te kunnen. Door de hoge kosten is zo'n opleiding echter ver buiten haar bereik.

Haar ouders kunnen zo'n dure studie nooit bekostigen.

Het geluk is aan haar kant als Jennifer in aanraking komt met Thomas Microcredits en ze daardoor de mogelijkheid krijgt om een studie tot verpleegkundige te volgen. Een kans die ze met beide handen aangrijpt. Ze begint vol goede moed en doet haar uiterste best om de studie tot een succes te maken. De lange dagen en haar harde werken zijn niet tevergeefs: binnen drie jaar studeert ze af, als beste van haar jaar. Enkele van haar docenten die we kort spraken zijn met recht apetrots op haar en vol lof over de pientere Jennifer. Het ziekenhuis is een gemotiveerde gediplomeerd algemeen verpleegkundige rijker.

En nu? Wat doet Jennifer nu? Wat wil ze met haar verworven diploma in de nabije toekomst gaan doen?

'Als ik dagdienst heb gaat de wekker om 05.00 uur. Mijn moeder heeft mijn eten al ingepakt om mee te nemen, zodat ik, als ik rond 07.00 in het ziekenhuis aan kom, samen met mijn collega's kan eten voordat de dag begint. Daarna is het de hele dag drukdruk, dus veel tijd om te pauzeren en te eten of te drinken is er niet. De dagdienst duurt tot 16.00 uur, maar meestal ben ik dan nog niet helemaal klaar en wordt het wat later. Met de bus duurt de reis van ziekenhuis naar huis ongeveer een uurtje, dus dat valt reuze mee. Als ik dan weer thuis ben kookt mijn moeder iets lekkers, en meestal ga ik dan op tijd naar bed. Hetzelfde patroon geldt eigenlijk ook voor de late dienst. We werken 6 dagen per week, en dan hebben we lekker een dagje vrij. En daarbuiten hebben we ook nog 8 dagen per jaar vakantie. Als ik nachtdienst heb zoals nu het geval is, dan begint mijn werkdag om 20.00 en duurt die tot 08.00 de volgende ochtend. Als ik daarna thuiskom heeft mijn moeder eten voor mij bewaard waarvan ik heerlijk kan genieten

Jennifer Mariya Pushram

voordat ik naar bed ga. Ik bof maar met zo'n lieve moeder.'

'Ik werk graag in het ziekenhuis. Tijdens mijn opleiding heb ik meegedraaid op diverse afdelingen. Ik ben nu algemeen verpleegkundige, maar ik denk dat het werken met volwassenen mij het meeste aanspreekt. Misschien dat ik mij nog ga specialiseren, maar dat is voor later zorg.'

'Wat ik wil gaan doen met mijn diploma? Eerst een tijdje hier in het ziekenhuis werken. En daarna hoop ik dat ik een paar jaar in een ziekenhuis in een van de Golfstaten terecht kan. De salarissen zijn daar, in vergelijking met de salarissen in India, beduidend hoger. En als ik dan zuinig leef kan ik heel veel geld sparen zodat ik mijn ouders kan onderhouden. Misschien kan ik dan wel een huisje voor hen kopen, dat zou fijn zijn. Maar na een paar jaar wil ik weer terug naar India om me te settelen. Ik kan Chennai en mijn familie niet missen. En verder zou ik heel graag iets terug willen doen voor Stichting

Thomas. Zij hebben het mogelijk gemaakt dat ik de studie kon volgen die ik zo graag wilde. Dat zou anders nooit mogelijk zijn geweest. Ik ben hen er zo ontzettend dankbaar voor, je hebt geen idee. En weet je dat ik niet de enige ben die door Thomas Microcredits geholpen wordt om hun studie te kunnen volgen? Ik stel je graag voor aan mijn medestudenten Puviasasu Jackqline Abilash, tweedejaars, Wilson Vinisha, eerstejaars, Susairaj Anthony Stella, derdejaars, Joesph Anthony Sofpya, derdejaars, en Raja Vidhya, eerstejaars. Ook zij hopen de opleiding tot verpleegkundige met goed gevolg af te ronden.'

'Of ik nog dromen heb? Tuurlijk wel, maar geen hele hoogdravende hoor. Gewoon, op termijn een plekje voor mezelf, misschien een relatie en dan hopelijk een paar kinderen. Lijkt me geweldig.'

St Antony's home for children Choolai Chennai – een interview met de meisjes van de boarding:

Een wereld van verschil

Tekst en foto's: Caroline Schneeberger

De kindjes kijken rustig toe hoe wij – Emmy (dochter van Alexander, bestuurslid van de MikroKrediet stichting) en ik, Caroline - proberen de iPhone neer te zetten zodat we het interview op kunnen nemen.

Het gaat om allemaal kinderen – meisjes - die ook op de boarding in de buurt verblijven. De school is groter en wordt ook bezocht door kinderen die niet naar de boarding gaan. We beginnen enthousiast met een namen rondje maar eigenlijk kunnen we geen naam goed herhalen/uitspreken. We blijven proberen, maar of de hierop volgende namen kloppen, geen idee - Premala, Janita, Merlin, Rremka, Danouska, Rameka, Nancy, Sweeta, Nikita.

De meisjes dragen allemaal hun oudroze schooluniform bestaande uit een broek, een soort jurk-shirt tot op de knie en een gilet. De glanzende haren van de meisjes zijn allemaal tot in perfectie verwerkt in twee vlechten die zo jaloersmakend lang zijn dat ze vaak dubbelgeklapt moeten worden.

Om de meisjes een kijkje te geven in ons leven hebben we wat foto's geprint. Als eerste laten we een foto zien van mijn drie kindjes in een bakfiets – een vervoersmiddel waar in Nederland deze dagen veel kindjes in vervoerd worden. Er wordt wat gegiebold als we vragen of de bakfiets niet een beetje iets weg heeft van een tuktuk. Op een volgende foto sta ik met mijn twee zusjes waaronder Lucile Schneeberger – tevens bestuurslid van de Thomas Jongerenstichting. In de groep van meisjes waarmee we praten blijken

meerdere zusjes te zitten – die aangeven het erg fijn te vinden dat ze samen op dezelfde boarding zitten. De meisjes geven aan dat ze hun ouders en/of familie zeker missen maar dat ze het ook erg fijn vinden op hun boarding en met elkaar. Ze zien elkaar als familie en dat is ook wel te zien als je ze zo lekker tegen elkaar aan ziet zitten voor je. Op zondag is het bezoekdag en komen ouders naar de boardings toe, vaak met eigen gemaakt eten.

We maken gebruik van het moment om wat uit te leggen over de MicroKrediet stichting – waar deze meisjes ook voor in aanmerking zouden kunnen komen. Met een lening kunnen ze gaan studeren. En wanneer ze de lening kunnen terugbetalen, als ze na het afronden van hun studie een baan vinden, kunnen weer andere meisjes gaan studeren. Het idee is dat ze door het afronden van een bachelor, en eventueel een master, een betere baan kunnen vinden waardoor ze beter voor zichzelf en hun familie kunnen zorgen.

De foto waar ik op schaatsen op een bevroren meer sta, maakt indruk. Hoe leg je uit dat het zo koud kan worden dat het water bevriest en je erop kan lopen? En hoe dat voelt min vijf? De hoofdjes van een paar meisjes knikken liefheerlijk en weer – een typisch knikje dat je onmogelijk na kan doen waarbij het hoofd los van de nek lijkt te bewegen.

Bij een foto van ons tijdens een bezoek aan de boarding (Avadi) lichtten de ogen van herkenning, en al helemaal als we vertellen dat de

kinderen ons probeerden uit te leggen hoe je het spel 'coco' – een tikkertje-achtig spelletje – moet spelen. Eerder tijdens ons verblijf hebben we de boarding bekeken. Vol trots werden we rondgeleid door hun "huis" met allemaal een vast eigen plekje voor spulletjes en een eigen bureau om huiswerk aan te maken. Mijn dochters zouden jaloers zijn geweest op de roze bureautjes.

De foto waar ik mijn doktersjas aan heb, schept verwondering. Er wordt meteen gewezen naar een van de meisjes die ook graag dokter wil worden. Ik vertel dat ik dus naast moeder van drie kinderen – werk als dokter en ben gespecialiseerd in de medische microbiologie en alles weet van onder andere bacteriën. Deze combinatie is mogelijk omdat er in Nederland crèches en buitenschoolse opvang bestaan. Hier gaan de kinderen naar toe als de ouders aan het werk zijn. Bij dit systeem komen de kinderen 's avonds thuis waardoor je met het gezin kan eten.

Er zijn ook crèches in India, maar dit systeem lijkt voor nu niet voldoende ondersteunend. Paar redenen die voorbijkomen, ook tijdens het gesprek met de meisjes, zijn de lange reistijden door afstand en files voor een deel van de kinderen van huis naar school, maar ook als er wel vervoer is, zoals een schoolbus, blijkt deze niet veilig genoeg te zijn voor meisjes. Verder werken veel van de ouders 6 of soms zelfs 7 dagen en zijn de werkdagen langer. Hierdoor zullen de meisjes alsnog elke dag naar de opvang moeten én niet met hun ouders kunnen eten.

De onveilige situatie voor meisjes die zijdelings ter sprake komt, lijkt hier nog de normaalste zaak van de wereld. En dringt pas tot je door als je wat langer over dit onderwerp nadenkt – zo wonen de meeste broers en broertjes van de aanwezige meisjes nog wel "thuis" bij familie omdat het voor hen, als jongens, wel veilig is om alleen van en naar school te reizen en alleen thuis te zijn.

Veel aaahsss en oeeees toen we een trouwfoto van mij lieten zien. Een van de meisjes heeft de foto niet meer losgelaten en was heel blij dat ze hem uiteindelijk mocht houden.

De meisjes waren inmiddels helemaal op hun gemak en begonnen ons vragen te stellen. Naar welke muziek luisteren wij? En wat is onze favoriete filmster? Julia Roberts bleken ze niet te kennen en ook qua muziek zaten we nog niet helemaal op één lijn. Maar na het interview waren we helemaal op de hoogte van de grootste Tamil Nadu artiesten. Toen we later door de stad reden zagen we overal de posters hangen van o.a. Isaac Joe en King, twee grote Tamil Nadu artiesten. Ook hoorden we voor het eerst de term Kollywood. De oorsprong van deze term ligt in de wijk Kodambakkam in Chennai waar ook veel films zijn en worden geproduceerd in het Tamil en verwijst naar de Tamil Nadu film-industrie.

Bij het verlaten van het klaslokaal valt mijn blik op het dagschema - de dag van de meisjes begint erg vroeg, al om 5 uur. Op zondag zelfs nog vroeger, namelijk 4:30. Gelukkig is er op zondag voldoende tijd voor een middagdutje van 1 tot 4 en zijn er momenten ingepland voor spelletjes. Ook wordt er meerdere keren per dag gebeden, op zondag begint de mis om 5 uur 's morgens. Na het interview hebben we nog gezellig geluncht met de meisjes van de boarding en de zusters samen in een lokaal op de grond. Ook dit is praktisch zo ingericht want de "andere" kinderen nemen zelf eten mee, maar voor de zusters is het logistiek lastig om 's morgens, naast het ontbijt, ook voor alle boarding schoolkinderen lunch te maken om mee te nemen.

Doneer met belastingvoordeel

Wist u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag?

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 36.97 % laat zien hoe het werkt:

- U geeft 793 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 293 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Let op: een Periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel?

Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website

www.thomasbouwprojecten.nl

U vindt daar de link naar de Overeenkomst als u op de - DONEER NU - knop klikt. (of scan de QR code) Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

 Doneer nu

